

Arrest

nr. 110 927 van 27 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 13 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat S. BAKI, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent een Kirgizisch staatsburger van gemend Chinees-Kirgizische origine. U woonde samen met uw man, A. I., een Kirgizisch staatsburger van Oezbeekse origine, in de stad Bishkek. U hebt één meerderjarige dochter uit een vorig huwelijk.

Uw man baatte een café uit in Bishkek. In maart 2007 kwamen een groep mannen naar jullie. Uw man kende de leider van deze groep van vroeger. De mannen zeiden dat het café hun eigendom was en gooiden jullie op straat. Ze viseerden uw man omwille van zijn Oezbeekse origine.

U en uw man gingen naar de politie om een klacht in te dienen.

Jullie belagers beschikten echter over valse documenten die aantoonde dat zij de eigenaar van het café waren. De politie deed verder niets.

Vervolgens diende u een klacht in bij het parket. Toen jullie belagers dit vernamen, dienden zij op hun beurt een klacht in bij de financiële politie.

De zaak kwam voor de districtsrechtbank en voor de en stedelijke rechtbank in Bishkek. Uiteindelijk werden jullie in het ongelijk gesteld.

In 2012 kregen jullie opnieuw problemen met dezelfde groep. Op 8 oktober 2012 werden u en uw man op straat aangevallen door enkele personen. U verloor het bewustzijn. U werd met ernstige verwondingen naar het ziekenhuis afgevoerd. Daar kreeg u een miskraam.

Enkele dagen later vertelde men u dat uw man was overleden.

Toen de politie naar het ziekenhuis kwam om uw verklaringen op te nemen, vertelde u dat u één van jullie belagers had herkend als één van de personen die jullie café hadden afgenomen. Na ongeveer twee weken mocht u uit het ziekenhuis vertrekken.

Op 12 november 2012 werd u op straat aangevallen en geïntimideerd door dezelfde persoon die u had herkend bij de aanval op uw man. Hij bedreigde u en zei dat u uw klacht bij de politie moest intrekken.

U besloot om te vluchten uit het land. U vroeg een reispaspoort aan bij de bevoegde instanties om te kunnen vertrekken.

Op 2 december 2012 reisde u met de trein vanuit Bishkek naar Moskou. In Moskou verbleef u een tijdje bij een kennis. Vervolgens vertrok u met de auto van een smokkelaar naar Minsk. Daar stapte u over in een andere auto, waarmee u naar België kwam.

U kwam aan in België op 7 december 2012 en vroeg dezelfde dag asiel.

Vanuit België vernam u van uw dochter dat er enkele convocaties zouden zijn toegekomen op uw adres waarbij u wordt opgeroepen door de politie in de hoedanigheid van beschuldigde. U weet echter niet van wat u wordt beschuldigd.

Enkele dagen voor het gehoor bij het Commissariaat-generaal vernam u via uw schoonzus dat de moord op uw man eigenlijk een wraakactie was.

Tijdens de etnische onlusten in Kirgizië in de zomer van 2010 zouden uw man en zijn broer twee andere personen hebben gedood. Hun familieleden zou daarom wraak hebben genomen. Uw man zou u dit nooit hebben verteld.

B. Motivering

U verklaart dat uw man vanaf 2007 werd geïdoleerd door een groep onbekende Kirgiezen.

Uw man werd geïdoleerd omwille van zijn etnisch Oezbeekse origine. Zijn café werd afgenomen.

In 2010 zou uw man één of twee leden van deze groep hebben gedood. Uit wraak zou uw man op 8 oktober 2012 zijn vermoord.

U vreest dat u zelf ook zult worden vermoord omdat u bij de politie getuigenissen hebt afgelegd over de moordenaars van uw man (CGVS, p. 13-18).

Na uw vertrek uit Kirgizië zou u zelf gezocht worden door de politie. U weet niet waarom u momenteel wordt gezocht (CGVS, p. 4).

Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan uw asielrelaas.

Ten eerste legde u vage, inconsistente en tegenstrijdige verklaringen af over de identiteit van uw vervolgers.

U vertelde dat u en uw man in 2007 voor het eerst werden geïdoleerd door een groep van vier etnische Kirgiezen. Deze personen zouden toen jullie café hebben afgenomen. Dezelfde groep personen zou in 2012 uw man hebben vermoord en zou u daarop hebben bedreigd.

U vertelde dat uw man 'de namen van deze personen kende'; 'hij wist wie ze waren'. U vertelde dat uw man hen kende omdat ze afkomstig waren uit dezelfde regio van het land. U zei dat uw man zeker de leider van deze groep Kirgiezen relatief goed kende: 'hij kende zijn naam', 'ze zeiden elkaar goeiedag', 'ze kenden elkaar dus' (CGVS, p. 14-15).

In dit verband is het echter hoogst opmerkelijk dat u geen enkele naam van jullie vervolgers kon opnoemen. U bleek zelfs de naam van de leider van deze groep Kirgiezen niet te weten. U kon enkel vertellen dat deze leider 'rood haar' zou hebben (CGVS, p. 14).

Het Commissariaat-generaal meent dat het weinig aannemelijk is dat u deze naam van deze persoon niet zou kennen, gezien het gaat om de man zou die verantwoordelijk zou zijn geweest voor de diefstal van jullie eigendom, voor de moord op uw man en voor het feit dat u een miskraam zou hebben gehad. Als verklaring voor uw onwetendheid, beweerde u aanvankelijk dat u de naam van deze leider niet kende omdat uw man diens naam nooit tegen u zou hebben verteld (CGVS, p. 14).

Ook op het moment dat jullie in 2007 een klacht gingen indienen bij de politie naar aanleiding van de illegale inbeslagname van jullie café zou uw man de naam van deze persoon niet hebben vermeld.

U vertelde dat uw man toen te bang was om de naam van deze persoon te vernoemen (CGVS, p. 15). Even vertelde u echter een totaal ander verhaal.

U beweerde toen dat uw man de naam van de leider van deze groep wel degelijk zou hebben vernoemd toen jullie in 2007 een klacht gingen indienen bij de politie. De politie zou toen echter hebben gezegd dat deze persoon 'niet bestond'.

U beweerde tevens dat u de naam van deze leider zelf ook zou hebben vernomen, maar dat u zijn naam ondertussen zou zijn 'vergeten' (CGVS, p. 17).

Dit is natuurlijk flagrant tegenstrijdig met uw eerdere verklaringen.

Toen u met deze tegenstrijdigheden werd geconfronteerd, bleef u bij uw laatste versie van uw verhaal (CGVS, p. 18).

Dit heft de vastgestelde tegenstrijdigheid niet op.

Daarenboven lijkt het wel heel erg onaannemelijk dat u de naam van de persoon die verantwoordelijk zou zijn geweest voor al uw problemen zomaar zou 'vergeten'.

De vaststelling dat u absoluut onwetend bent over de identiteit van de perso(o)n(en) die verantwoordelijk zou zijn voor de vervolging van u en uw man doet dan ook in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ten tweede bleken ook uw verklaringen over de eigenlijke aanleiding voor de moord op uw man niet geloofwaardig.

U vertelde dat uw man zou zijn vermoord omdat hij tijdens de etnische onlusten in Kirgizië in 2010 ruzie zou hebben gehad met jullie vervolgers. Uw man en zijn broer zouden toen twee personen hebben gedood.

Hun familieleden zouden daarom wraak op uw man hebben genomen.

U beweerde dat uw man u dit nooit zou hebben verteld. U zou dit pas in België hebben vernomen via uw schoonzus in Kirgizië (CGVS, p. 21-22).

Dit verhaal lijkt weinig geloofwaardig.

Vooreerst lijkt het weinig aannemelijk dat uw man u nooit iets zou hebben verteld over het incident in 2010, terwijl de familie van uw man, meer bepaald uw schoonzus, wel op de hoogte zou zijn geweest van deze problemen.

Voorts is het niet geloofwaardig dat u nauwelijks iets over deze problematiek kon vertellen.

Zo kon u niet vertellen welke twee personen er zouden zijn vermoord door uw man en zijn broer.

U legde ook vage verklaringen en weinig consistente verklaringen af over de omstandigheden waarin dit incident zou zijn gebeurd.

U wist eigenlijk niet hoe die twee mensen precies waren gedood.

Eerst zei u dat 'uw man of zijn broer' die twee personen hadden gedood; u 'wist het eigenlijk niet'.

Even later zei u dan weer dat uw man en zijn broer dit 'zover u begreep in groep hadden gedaan'.

Ook wat betreft de situering van deze gebeurtenis in de tijd bleef u opvallend vaag.

U zei dat dit was gebeurd op een 'moment dat Otunbayeva president was'. Toen u werd gevraagd om te specificeren wanneer dit was gebeurd, zei u: 'in het begin van de zomer'. Toen u werd gevraagd in welk jaar dit zou zijn gebeurd, antwoordde u: 'Ik weet het niet. Waarschijnlijk 2010. Ik weet het niet zeker'.

Ook wat betreft de verdere afwikkeling van deze problemen bleek u opvallend onwetend.

Hoewel u vertelde dat uw man iemand zou hebben gedood, wist u niet of de politie naar aanleiding van deze misdaad een onderzoek had opgestart. U kon evenmin vertellen welke problemen de familie van uw man zou hebben gekregen omwille van deze gebeurtenis. U zei dat de broer van uw man 'snel na de problemen' was vertrokken naar Moskou, maar u wist bijvoorbeeld niet of de zus van uw man, die in Kirgizië was gebleven, eventueel problemen had gekregen (CGVS, p. -21).

Uw gebrekkige kennis over dit incident en de afwikkeling van dit incident is niet geloofwaardig.

Gezien u vertelde dat uw schoonzus u over deze problemen had ingelicht, mag redelijkerwijs worden verwacht dat zij u meer informatie zou hebben gegeven of dat u haar om meer inlichtingen zou hebben gevraagd.

Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder.

Ten derde kon het Commissariaat-generaal enkele opmerkelijke vaststellingen doen met betrekking tot de documenten die u voorlegde over de vervolgingsfeiten die u in 2012 zou hebben meegemaakt. U legde in dit verband drie bewijsstukken voor: een kopie van de overlijdensakte van uw man (stuk 4), een attest van het Ministerie van Binnenlandse zaken (stuk 5) en een medisch attest van het Nationaal Ziekenhuis in Bishkek (stuk 6).

Wat betreft het attest van het Ministerie van Binnenlandse zaken en het medisch attest van het Nationaal Ziekenhuis in Bishkek constateerde het Commissariaat-generaal dat in diverse andere Kirgizische asioldossiers exact dezelfde combinatie van attesten werd voorgelegd.

Meerdere Kirgizische asielzoekers legden namelijk zowel een attest van het Ministerie van Binnenlandse zaken als een medisch attest van het Nationaal Ziekenhuis in Bishkek voor (cf. geanonimiseerde kopieën van documenten asielzoekers X, Y, Z).

Dit is op zich natuurlijk al hoogst opmerkelijk.

Daarenboven kon aangaande de verschillende medische attesten die werden uitgereikt door het Nationaal Ziekenhuis in Bishkek worden vastgesteld deze attesten allemaal werden ondertekend door dezelfde arts (nl. 'K. A.A.') doch telkens met gebruik van een wezenlijk andere handtekening.

Wat betreft het attest van het Ministerie van Binnenlandse zaken moet worden opgemerkt dat asielzoeker Z - die overigens op exact dezelfde dag als u asiel vroeg in België - een attest voorlegde dat werd uitgereikt op exact dezelfde datum (9 oktober 2012) als het attest dat u voorlegde.

Verder kon nog een inconsistentie worden vastgesteld tussen de inhoud van dit attest en uw eigen verklaringen.

Dit attest vermeldt dat u en uw man werden aangevallen door 'onbekende personen van Kirgizische origine' en dat uw man hierbij 'dodelijke verwondingen' opliep. Dit attest werd uitgereikt op 9 oktober 2012, de dag na de aanval op u en uw man.

U vertelde dat u dit attest aanvraagde bij de bevoegde instantie als een bewijs van uw problemen. U had dit attest immers nodig omdat u een klacht wilde indienen bij het gerecht naar aanleiding van de moord op uw man. Een onderzoeker zou u dit document hebben gebracht terwijl u nog in het ziekenhuis lag (CGVS, p. 9).

Welnu, indien u dit attest zelf hebt aangevraagd bij de bevoegde instantie omdat u een bewijs wilde van de moord op uw man en indien dit attest werd uitgereikt op 9 oktober 2012, dan betekent dit dat u reeds op 9 oktober 2012, de dag na de aanval op en uw man, u op de hoogte was van het feit dat uw man was overleden.

Dit is echter tegenstrijdig met uw eigen herhaaldelijke bewering dat na het bewuste incident u eerst enkele dagen in het ziekenhuis lag, dat u vervolgens een miskraam kreeg en dat u pas na uw miskraam, twee of drie dagen na het incident, op de hoogte zou zijn gebracht van het feit dat uw man was overleden (CGVS vragenlijst, nr. 3.5; CGVS, p. 18-19).

Wat betreft deze twee attesten, moet nog worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (cf. bijlage), blijkt dat Kirgizië geteisterd wordt door een hoge graad van corruptie, wat onder meer met zich meebrengt dat allerhande documenten tegen betaling kunnen worden verkregen.

Deze informatie, in combinatie met de eerder gemaakte vaststellingen, doet afbreuk aan de bewijswaarde van deze twee documenten.

Bovenstaande vaststellingen relativeren ook de bewijswaarde van een ander document dat u voorlegde in het kader van uw asielprocedure, namelijk de overlijdensakte van uw man (stuk 4), waarvan u overigens louter een kopie hebt voorgelegd.

Aansluitend stelt het Commissariaat-generaal vast dat u geen enkel bewijs aanbrengt van de problemen die u en uw man in 2007 zouden hebben gehad.

U vertelde dat jullie café in het voorjaar 2007 werd afgenomen door een groep Kirgiezen. U zou toen naar de politie zijn gestapt om een klacht in te dienen. Toen de politie niets ondernam, diende u een klacht in bij het parket. De tegenpartij zou daarop naar de financiële politie zijn gestapt.

Volgens uw verklaringen werden er vervolgens procedures gevoerd voor de districtsrechtbank én voor de stedelijke rechtbank, waarbij jullie uiteindelijk in het ongelijk zouden zijn gesteld (CGVS, p. 15-17). Het Commissariaat-generaal meent bijgevolg dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat u tal van bewijsstukken van deze problemen zou kunnen voorleggen, zoals (een kopie van) uw initiële klacht bij de politie, uw klacht bij het parket, het uiteindelijke vonnis van de rechtbank of andere politiebureaus of gerechtelijke documenten in verband met de zaak rond jullie café.

Daarenboven zou u ook verschillende documenten moeten kunnen voorleggen om te bewijzen dat u en uw man überhaupt een café uitbaatten, zoals (een kopie van) de eigendomsakte van het café, documenten van de belastingen, handelscontracten of gelijk welk ander stuk dat dit zou kunnen attesteren.

Toen u werd gevraagd of u dergelijke documenten kon voorleggen, antwoordde u dat u dit niet kon.

U vertelde dat u in 2011 was verhuisd en dat u toen alle oude documenten had weggegooid (CGVS, p. 14).

Deze uitleg kan het gebrek aan bewijsstukken over uw problemen uit 2007 niet verschoenen.

Vooreerst lijkt het weinig aannemelijk dat u alle bewijzen dat jullie ooit een café zou hebben gehad en alle bewijzen van de procedures die jullie zouden hebben gevoerd om jullie café terug te krijgen achteloos zou hebben weggegooid, louter en alleen omwille van een nakende verhuis.

Daarenboven, indien u deze documenten werkelijk zou hebben 'weggegooid', mag worden verwacht dat u inspanningen zou leveren om deze documenten in Kirgizië te laten verzamelen bij de bevoegde instanties en ze te laten opsturen naar België.

Gezien u tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal verklaarde dat uw meerderjarige dochter in Kirgizië deze documenten eventueel zou kunnen bekomen, werd u bijkomende tijd gegund om de documenten te verzamelen en voor te leggen (CGVS, p. 18, 22).

Tot op heden hebt u echter geen bijkomende documenten voorgelegd.

Ook wat betreft de convocaties van de politie die na uw vertrek uit Kirgizië zouden zijn toegekomen en die volgens uw verklaringen door uw dochter zouden worden opgestuurd naar België (CGVS, p. 4), hebt u tot op heden nog geen bewijzen voorgelegd.

Het Commissariaat-generaal meent dat uit uw houding een gebrek aan medewerking met de Belgische asielinstanties blijkt die niet in overeenstemming is met uw bewering dat u in Kirgizië een gegronde vrees voor vervolging zou kennen.

De overige documenten die u voorlegde, kunnen evenmin gezien worden als een bewijs van uw problemen.

Uw huwelijksakte kan hoogstens attesteren dat u getrouwd was met uw man, maar kan de problemen die u en uw man zouden hebben gehad niet attesteren.

Uw identiteitskaart en uw studentenkaart bevatten louter identiteitsgegevens.

Ten vijfde meent het Commissariaat-generaal dat uw verklaringen over uw reisroute vanuit Rusland naar België weinig geloofwaardig zijn.

U verklaarde dat u met een auto vanuit Moskou naar Minsk bent gereisd. Daar stapte u over in een andere auto, waarmee u naar België kwam. U weet niet door welke landen u verder reisde.

U had een eigen reispaspoort, maar u hebt nooit zelf een visum aangevraagd.

U wist niet of de smokkelaar al dan niet een visum voor de Schengenzone in uw paspoort had voorzien.

U hebt geen grenscontroles opgemerkt.

De smokkelaar lichtte u niet in over de reisroute of over de manier waarop de grenzen of grenscontroles zouden worden gepasseerd. Er werden geen afspraken gemaakt over wat u zou moeten doen in het geval dat er een controle zou plaatsvinden (CGVS, p. 10-12).

Dit is weinig geloofwaardig.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (cf. bijlage), blijkt dat er aan de buitengrenzen van de van de Schengenzone strenge en individuele grenscontroles worden gehouden. Gezien de smokkelaar ook een aanzienlijk persoonlijk risico loopt wanneer hij wordt gevat bij een poging tot het illegaal over de grens brengen van vreemdelingen, lijkt het niet geloofwaardig dat u totaal in het duister zouden zijn gelaten over de manier waarop u de Schengenzone zouden zijn binnengekomen. Het is evenmin geloofwaardig te noemen dat er geen enkele afspraak zou zijn gemaakt in geval van controles om de hieraan verbonden risico's te proberen verminderen.

Gezien u aan de grens vragen zou kunnen krijgen over uw reisdoel en uw reisbestemming, is het niet geloofwaardig dat u zelfs niet zou weten of er al dan niet een visum in uw paspoort was voorzien en door welk land of met welk doel dergelijk visum zou zijn uitgereikt.

Deze vaststellingen doen nog verder afbreuk aan de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ten slotte, wat betreft uw bewering dat u in Kirgizië het slachtoffer zou zijn geworden van racisme en discriminatie omwille van uw gemengd Chinees-Kirgizische origine, moet worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (cf. bijlage), blijkt dat de gebeurtenissen in het kader van de politieke omwenteling in april 2010 en de interetnische clash tussen Kirgiezen en Oezbeken in Osj en Djalalabad in juni 2010, weliswaar een gevoel van angst hebben gecreëerd bij de andere minderheden.

Dit heeft tot op heden, hoewel op individueel niveau etnisch geïnspireerde daden van vervolging kunnen voorkomen, niet geleid tot systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van etnische Chinezen.

Daarom kunnen uw loutere (deels) Chinese origine en uw herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Wat betreft de concrete problemen die u in dit verband aanhaalt, namelijk het feit dat u omwille van uw etnische origine geen geschikt werk kon krijgen op het niveau van uw diploma (CGVS, p. 7), meent het Commissariaat-generaal dat deze situatie onvoldoende zwaarwichtig is om te kunnen worden beschouwd als vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 13 juni 2013 een schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), alsook een schending van artikel 1, A. van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en een schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Zij meent dat de commissaris-generaal geheel ten onrechte de ernst en geloofwaardigheid van haar vrees in twijfel trekt en vat kort haar problemen in haar land van herkomst samen.

Zij stelt vervolgens dat het niet verwonderlijk is dat zij de namen van de vier personen die haar en haar echtgenoot viseerden, niet kent: *"het is niet omdat haar echtgenoot de namen van deze personen kende dat daarom verzoekster deze ook dient te kennen, of zich deze dient te herinneren"* (zie het verzoekschrift, p. 4).

Verzoekster meent tevens dat haar verklaringen omtrent de motieven van de moord op haar man wél degelijk aannemelijk zijn. Zij vindt het wel geloofwaardig dat zij pas na haar aankomst in België hierover werd ingelicht door haar schoonzus: *"het is inderdaad mogelijk dat haar schoonzus over informatie beschikt, waarvan verzoekster niet op de hoogte is"* (p. 4).

Zij laat gelden dat zij enkel verklaringen kan afleggen over feiten waarvan zij getuige was of die zij vernomen heeft via derden; indien zij pas achteraf zaken verneemt, meent zij dat haar niet kwalijk kan worden genomen hiervan voordien op de hoogte was, noch details kan meedelen van zaken die zij niet vernomen heeft.

Verzoekster stelt dat de documenten die zij voorlegde, geen valse documenten zijn; zij laat gelden dat *"het is niet omdat andere asielzoekers documenten van dezelfde instanties hebben overgemaakt, dat men hieruit kan afleiden dat de stukken zouden zijn gefabriceerd"* (zie p. 4). Zij merkt bovendien op dat de stukken naar waar de commissaris-generaal verwijst, niet vertaald zijn waardoor zij zich niet kan verweren tegen zijn "gratis" beweringen.

Verzoekster voert nog aan dat zij in alle haast vertrokken is uit haar land van herkomst, waardoor men haar in deze omstandigheden moeilijk kan kwalijk nemen dat zij niet nog meer documenten die haar verhaal kunnen bevestigen, voorlegde.

Zij stelt dat uit mensenrechtenrapporten blijkt dat er zich nog verschillende incidenten in haar land van herkomst voordoen en dat er discriminatie van minderheden is, hetgeen trouwens ook in de beslissing van de commissaris-generaal wordt erkend.

Zij besluit dat de tegenstrijdigheden in haar verklaringen niet van aard zijn om te twijfelen aan de oprechtheid van haar verklaringen en de gegrondheid van haar vrees.

Zij meent derhalve dat de commissaris-generaal haar zaak niet naar behoren heeft behandeld door haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren en daarenboven dat zijn beslissing minstens zeer gebrekkig is gemotiveerd. Zij besluit dat er geen, minstens een onjuiste of zeer gebrekkige gemotiveerde weerlegging van haar relaas is gebeurd, waardoor haar beroep gegrond is en tot nader orde geloof dient te worden gehecht aan haar relaas en haar vrees in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

Zij besluit dat de door aangevoerde wettelijke bepalingen geschonden zijn.

Zij meent dat haar minstens de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend, gelet op de algemene situatie in haar land van herkomst.

Zij vervolgt dat wel degelijk is aangetoond dat zij ernstige schade zal ondervinden in geval van terugkeer naar haar land van herkomst. Zij wijst er op dat zij een gegronde vrees heeft voor haar persoonlijke fysieke en morele integriteit.

Zij besluit dat er op grond van bovenstaande moet worden besloten dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat, wanneer zij terugkeert naar haar land van herkomst, zij een reëel risico zou lopen op ernstige schade, en dat zij zich niet onder de bescherming van haar land kan, of wegens dat risico, wil stellen.

Derhalve is er een duidelijke overtreding van de wettelijke bepalingen, gezien de motivering van de bestreden beslissing getuigt van een onvolledig of gebrekkig onderzoek van alle gegevens van het dossier.

In hoofddorde vraagt zij de Raad de bestreden beslissing te hervormen en van haar de hoedanigheid van vluchteling te erkennen; in subsidiaire orde vraagt zij om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.1.2. Stukken

Verzoekster legt ter terechtzitting, naar zij verklaart, een convocatie van de politie voor.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekende partij daarop, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

Verzoekster verklaart dat haar man vanaf het jaar 2007 omwille van zijn etnisch Oezbeekse origine werd gevisieerd door een groep onbekende Kirgiezen, waarbij zijn café werd afgenomen.

In 2010 zou hij één of twee leden van deze groep hebben gedood waarop andere leden van deze groep hem op 8 oktober 2012 zou hebben vermoord.

Verzoekster vreest dat zij zelf ook zal worden vermoord omdat zij bij de politie getuigenissen heeft afgelegd over de moordenaars van haar man (zie het verhoorverslag van 6 februari 2013, p. 13-18). Na haar vertrek uit Kirgizië zou zij zelf gezocht worden door de politie, al weet zij niet waarom (zie p. 4).

De Raad stelt vast dat verzoekster er niet in slaagt haar vrees voor vervolging zoals bedoeld in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Ten eerste blijkt uit het verhoorverslag van 6 april 2013 dat zij vage, inconsistente en tegenstrijdige verklaringen aflegde over de identiteit van haar vervolgers.

Verzoekster verklaarde dat zij en haar man in het jaar 2007 voor het eerst werden gevisieerd door een groep van vier etnische Kirgiezen. Deze personen zouden toen hun café hebben afgenomen. Dezelfde groep personen zou in 2012 haar man hebben vermoord en zou verzoekster daarop hebben bedreigd. Verzoekster vertelde dat haar man *“de namen van deze personen kende”*; *“hij wist wie ze waren”* omdat ze afkomstig waren uit dezelfde regio van het land als hij.

Verzoekster zei dat haar man zeker de leider van deze groep Kirgiezen relatief goed kende: *“hij kende zijn naam”*, meer nog *“ze zeiden elkaar goeiedag”*, *“ze kenden elkaar dus”* (zie p. 14-15).

In dit verband is het echter hoogst opmerkelijk dat verzoekster geen enkele naam van haar vervolgers kon opnoemen; zij bleek zelfs de naam van de leider van deze groep Kirgiezen niet te kennen. Verzoekster kon enkel vertellen dat deze leider *“rood haar”* had (zie p. 14).

De Raad is van oordeel dat het niet aannemelijk is dat verzoekster de naam van deze persoon niet zou kennen, gezien het gaat om de man die verantwoordelijk was voor de diefstal van hun eigendom, voor de moord op haar man en voor het feit dat zij een miskraam zou hebben gehad.

Als verklaring voor haar onwetendheid, beweerde verzoekster aanvankelijk dat zij de naam van deze leider niet kende omdat haar man diens naam nooit aan haar had verteld (zie p. 14).

Ook op het moment dat ze in 2007 een klacht gingen indienen bij de politie naar aanleiding van de illegale inbeslagname van hun café, zou haar man de naam van deze persoon niet hebben vermeld. Verzoekster vertelde dat haar man toen te bang was om de naam van deze persoon te vernoemen (zie p. 15).

Vervolgens vertelde zij echter ook een totaal ander verhaal.

Verzoekster beweerde dat haar man de naam van de leider van deze groep wél degelijk zou hebben vernoemd toen ze in 2007 een klacht gingen indienen bij de politie. De politie zou toen echter hebben gezegd dat deze persoon niet bestond.

Verzoekster beweerde tevens dat zij de naam van deze leider zelf ook zou hebben vernomen, maar dat zij zijn naam ondertussen zou zijn vergeten (zie p. 17).

Dit is flagrant tegenstrijdig met haar eerdere verklaringen.

Toen zij met deze tegenstrijdigheden werd geconfronteerd, bleef verzoekster bij de laatste versie van haar verhaal (zie p. 18).

Dit heft de vastgestelde tegenstrijdigheid niet op.

Daarenboven is de Raad van oordeel dat het niet aannemelijk is dat verzoekster de naam van de persoon die verantwoordelijk zou zijn geweest voor al haar problemen, zomaar zou vergeten.

De vaststelling dat zij absoluut onwetend is over de identiteit van de perso(o)n(en) die verantwoordelijk zou zijn voor de vervolging van haar en haar man keert zich dan ook tegen de geloofwaardigheid van haar verklaringen.

Verzoekster laat in haar verzoekschrift (zie p. 4) gelden dat het niet verwonderlijk is dat zij de namen van de vier personen die haar en haar echtgenoot viseerden, niet kent: *“het is niet omdat haar echtgenoot de namen van deze personen kende dat daarom verzoekster deze ook dient te kennen, of zich deze dient te herinneren”*.

De Raad is van mening dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in iemands leven, dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Gelet op het feit dat zij zelf verklaarde dat zij de naam van de leider zou hebben vernomen, snijdt het verweer dat zij niet automatisch de namen van haar belagers dient te kennen omwille van het feit dat haar man deze namen kenden, geen hout.

Ten tweede bleken verzoeksters verklaringen over de eigenlijke aanleiding voor de moord op haar man, ook niet geloofwaardig.

Zij vertelde dat haar man vermoord was omdat hij tijdens de etnische onlusten in Kirgizië in 2010, ruzie zou hebben gehad met hun vervolgers.

Haar man en zijn broer zouden toen twee personen hebben gedood waarop hun familieleden daarom wraak op haar man hebben genomen.

Verzoekster beweerde dat haar man haar dit toen nooit heeft verteld en dat zij dit pas in België heeft vernomen van haar schoonzus in Kirgizië (zie het verhoorverslag p. 21 - 22).

Deze uitleg wordt niet aangenomen.

Vooreerst is het ongeloofwaardig dat haar man verzoekster nooit iets zou hebben verteld over het incident in 2010, terwijl de familie van haar man, meer bepaald zijn zus, wél op de hoogte zou zijn geweest van deze problemen.

Voorts is het niet geloofwaardig dat verzoekster nauwelijks iets over deze problematiek kon vertellen. Zo kon zij niet vertellen welke twee personen er zouden zijn vermoord door haar man en zijn broer en legde zij vage verklaringen en weinig consistente verklaringen af over de omstandigheden waarin dit incident zou zijn gebeurd.

Verzoekster wist eigenlijk niet hoe die twee mensen precies waren gedood.

Eerst zei verzoekster dat haar man of zijn broer die twee personen hadden gedood en gaf te kennen dat zij het eigenlijk niet wist. Even later zei verzoekster dan weer dat haar man en zijn broer dit *“zover zij begreep in groep hadden gedaan”*.

Ook wat betreft de precieze datum van deze gebeurtenis bleef verzoekster opvallend vaag.

Zij zei eerst dat dit was gebeurd op een *“moment dat Otunbayeva president was”*.

Toen haar werd gevraagd om te specificeren wanneer dit was gebeurd, antwoordde verzoekster eenvoudigweg: *“in het begin van de zomer”*. Gevraagd in welk jaar dit zou zijn gebeurd, antwoordde zij dat het waarschijnlijk in 2010 gebeurde, doch dat zij hier niet zeker van was.

Ook wat betreft de verdere afwikkeling van deze problemen bleek verzoekster opvallend onwetend. Hoewel zij vertelde dat haar man iemand zou hebben gedood, wist verzoekster niet of de politie naar aanleiding van dit feit, een onderzoek had opgestart.

Zij kon evenmin vertellen welke problemen de familie van haar man zou hebben gekregen omwille van deze gebeurtenis.

Verzoekster verklaarde dat de broer van haar man snel na de problemen naar Moskou was vertrokken, maar wist bijvoorbeeld niet of de zus van haar man, die in Kirgizië was gebleven, eventueel problemen had gekregen (zie het verhoorverslag p. 21).

Haar gebrekkige kennis over dit incident en de afwikkeling van dit incident is niet geloofwaardig.

Gezien verzoekster vertelde dat haar schoonzus haar over deze problemen had ingelicht, mag redelijkerwijs worden verwacht dat zij haar meer informatie zou hebben gegeven of dat verzoekster (via) haar om meer inlichtingen zou hebben gevraagd. Ook deze vaststellingen keren zich tegen de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas.

De uitleg in het verzoekschrift dat het wél geloofwaardig is dat zij pas na haar aankomst in België daarover door haar schoonzus werd ingelicht en dat zij enkel verklaringen kan afleggen over feiten waarvan zij getuige was of die zij vernomen heeft via derden, volstaat niet om de voorgaande vaststellingen te weerleggen.

De Raad meent dat van iemand die zijn land van herkomst is ontvlucht omwille van bepaalde problemen enige belangstelling mag worden verwacht in de ontwikkeling van deze problemen.

De Raad stelt echter vast dat verzoekster op 2 december 2012 heeft besloten haar land van herkomst te verlaten nadat zijzelf sinds 8 oktober 2012 -de dag waarop haar man het leven liet- ernstige problemen kende.

Verzoekster geeft geen enkele verklaring op basis waarvan kan worden aangenomen dat verzoekster niets wist over het incident van 2010, hoewel haar schoonzus hiervan op de hoogte was.

Bovendien is de Raad van oordeel dat - zelfs indien verzoekster werkelijk niet eerder door haar man op de hoogte werd gebracht van het incident van 2010 – van haar verwacht kan worden dat zij zich na de dood van haar man en vóór haar vlucht uit haar land van herkomst, minstens -bijvoorbeeld bij de familie van haar overleden echtgenoot-) zou trachten zich te informeren over de precieze aanleiding van de moord op haar man. Verzoekster toont echter niet aan dat zij hiertoe een ernstige poging heeft ondernomen, waardoor haar onwetendheid en gebrek aan details – in tegenstelling tot wat zij in haar verzoekschrift aanvoert- haar wel degelijk kunnen worden tegengeworpen.

De Raad doet ook enkele opmerkelijke vaststellingen met betrekking tot de stukken die verzoekster voorlegde over de vervolgingsfeiten die zij in het jaar 2012 zou hebben meegemaakt.

Verzoekster legde in dit verband drie stukken voor op het Commissariaat-generaal: een kopie van de overlijdensakte van haar man, een attest van het Ministerie van Binnenlandse zaken en een medisch attest van het Nationaal Ziekenhuis in Bishkek.

Wat betreft het attest van het Ministerie van Binnenlandse zaken en het medisch attest van het Nationaal Ziekenhuis in Bishkek stelt de Raad in het administratief dossier vast dat in diverse andere Kirgizische asieldossiers exact dezelfde combinatie van attesten werd voorgelegd.

Het blijkt dat (zie de geanonimiseerde kopieën van documenten asielzoekers X, Y, Z) meerdere Kirgizische asielzoekers namelijk zowel een attest van het Ministerie van Binnenlandse zaken als een medisch attest van het Nationaal Ziekenhuis in Bishkek voorlegden.

Dit is op zich zeer opmerkelijk.

Daarenboven kan aangaande de verschillende medische attesten die werden uitgereikt door het Nationaal Ziekenhuis in Bishkek, worden vastgesteld deze attesten allemaal werden ondertekend door dezelfde arts (nl. 'K. A.A.') doch telkens met gebruik van een wezenlijk andere handtekening.

Wat betreft het attest van het Ministerie van Binnenlandse zaken wordt vastgesteld zie het administratief dossier) dat asielzoeker Z. - die overigens op exact dezelfde dag als verzoekster asiel vroeg in België - een attest voorlegde dat werd uitgereikt op exact dezelfde datum (9 oktober 2012) als het attest dat verzoekster voorlegde.

Ook stelt de Raad een inconsistentie vast tussen de inhoud van dit attest en de eigen verklaringen van verklaringen verzoekster.

Dit attest vermeldt dat verzoekster en haar man werden aangevallen door "onbekende personen van Kirgizische origine" en dat haar man hierbij "dodelijke verwondingen" opliep. Dit attest werd uitgereikt op 9 oktober 2012, de dag na de aanval op haar en haar man.

Verzoekster verklaarde dat zij dit attest aanvraagde bij de bevoegde instantie als een bewijs van haar problemen gezien zij dit attest immers nodig had omdat zij een klacht wilde indienen bij het gerecht naar aanleiding van de moord op haar man. Een onderzoeker zou verzoekster dit document hebben gebracht terwijl zij nog in het ziekenhuis lag (zie het verhoorverslag, p. 9).

Welnu, indien verzoekster dit attest zelf heeft aangevraagd bij de bevoegde instantie omdat zij een bewijs wilde van de moord op haar man en gezien dit attest werd uitgereikt op 9 oktober 2012, dan betekent dit dat zij reeds op 9 oktober 2012, de dag na de aanval op ~~en~~ haar man, op de hoogte was van het feit dat haar man was overleden en zij derhalve een bewijs nodig had.

Dit is echter tegenstrijdig met haar eigen verklaring dat zij na het bewuste incident eerst enkele dagen in het ziekenhuis lag, dat zij vervolgens een miskraam kreeg en dat zij pas na haar miskraam, twee of drie dagen na het incident, op de hoogte zou zijn gebracht van het feit dat haar man was overleden (zie "vragenlijst", nr. 3.5; het verhoorverslag p. 18-19).

Wat betreft deze twee attesten, moet nog worden opgemerkt dat uit de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat Kirgizië geteisterd wordt door een hoge graad van corruptie, wat onder meer met zich meebrengt dat allerhande documenten tegen betaling kunnen worden verkregen. Deze informatie, in combinatie met de eerder gemaakte vaststellingen, doet afbreuk aan de bewijswaarde van deze twee documenten.

Bovenstaande vaststellingen relativeren ook de bewijswaarde van de overlijdensakte van haar man. Bovendien betreft dit document slechts een fotokopie, waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht omdat dit door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen is (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X).

Verzoekster houdt in haar verzoekschrift vol (zie p. 4) dat de documenten die zij voorlegde geen valse documenten zijn: *"het is niet omdat andere asielzoekers documenten van dezelfde instanties hebben overgemaakt, dat men hieruit kan afleiden dat de stukken zouden zijn gefabriceerd"*. Zij merkt bovendien op dat de stukken naar waar de commissaris-generaal verwijst, niet zijn vertaald waardoor zij zich niet kan verweren tegen zijn "gratuite" beweringen.

De Raad antwoordt dat het louter ontkennen van bovenstaande vaststellingen inzake de twijfel omtrent de echtheid van de documenten niet van aard is om deze te ontcrachten. Deze vaststellingen zijn pertinent en vinden steun in het administratief dossier.

Het feit dat deze stukken door de commissaris-generaal niet werden vertaald is irrelevant, gelet op het feit dat verzoekster van Kirgizië afkomstig is en dezelfde soort documenten neerlegde, waardoor wel degelijk kan worden aangenomen dat zij de documenten van andere Kirgizische asielzoekers kan lezen en zich hiertegen kan verweren.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat niet de inhoud van de documenten belangrijk is, doch wel de vaststelling dat zij exact dezelfde soort documenten bijbrengt als andere Kirgizische asielzoekers, dat de medische attesten van dezelfde dokter van het Nationaal Ziekenhuis in Bishkek een andere handtekening bevatten en dat het attest van het Ministerie van Binnenlandse zaken dezelfde datum vermeldt als het attest dat door een andere Kirgizische asielzoeker -die op dezelfde dag asiel aanvraagde- werd neergelegd.

Verzoekster slaagt er niet in deze vaststellingen te weerleggen zodat aan de voorgelegde documenten terecht bewijswaarde wordt onzegd.

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekster geen verklaring biedt voor de tegenstrijdigheid van de gegevens in de overlijdensakte van haar man en haar verklaringen hieromtrent, waardoor ook deze vaststellingen overeind blijven.

De Raad stelt verder vast dat verzoekster geen enkel bewijs aanbrengt van de problemen die zij en haar man in 2007 zouden hebben gehad.

Verzoekster verklaarde dat hun café in het voorjaar 2007 werd ontnomen door een groep Kirgiezen. Zij zou toen naar de politie zijn gestapt om een klacht in te dienen. Toen de politie niets ondernam, diende zij een klacht in bij het parket. De tegenpartij zou daarop naar de financiële politie zijn gestapt. Volgens haar verklaringen werden er vervolgens procedures gevoerd voor de districtsrechtbank én voor de stedelijke rechtbank, waarbij zij uiteindelijk in het ongelijk zou zijn gesteld (zie het verhoorverslag, p. 15-17). ✚

De Raad meent bijgevolg dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoekster tal van bewijsstukken van deze procedures zou kunnen voorleggen, zoals haar initiële klacht bij de politie, haar klacht bij het parket, het uiteindelijke vonnis van de rechtbank of andere politionele of gerechtelijke documenten in verband met de zaak rond het café.

Daarenboven zou verzoekster ook verschillende documenten moeten kunnen voorleggen om te bewijzen dat zij en haar man inderdaad een herberg uitbaatten, zoals (een kopie van) de eigendomsakte van het café, documenten van de belastingen, handelscontracten of gelijk welk ander stuk dat dit zou kunnen attesteren.

Op de vraag aan verzoekster of zij dergelijke documenten kon voorleggen, antwoordde zij dat zij dit niet kon.

Zij gaf als uitleg dat zij in 2011 was verhuisd en dat zij toen alle oude documenten had weggegooid (zie het verhoorverslag, p. 14).

Deze uitleg kan het gebrek aan bewijsstukken over haar problemen uit 2007 niet verschonen.

Vooreerst lijkt het weinig aannemelijk dat zij alle bewijzen dat zij ooit een café zou hebben gehad en alle bewijzen van de procedures die zij zou hebben gevoerd om het café terug te krijgen, achteloos zou hebben weggegooid, louter en alleen omwille van een nakende verhuis.

Daarenboven, indien verzoekster deze documenten werkelijk zou hebben weggegooid, mag worden verwacht dat zij inspanningen zou leveren om afschriften van deze documenten in Kirgizië te laten inzamelen bij de bevoegde instanties en deze te laten opsturen naar België.

Het blijkt dat gezien zij tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat haar meerderjarige dochter in Kirgizië deze documenten eventueel zou kunnen bekomen, werd haar bijkomende tijd gegund om de documenten te verzamelen en voor te leggen (zie het verhoorverslag p. 18, 22). Verzoekster legde echter geen bijkomende documenten voor met betrekking tot de uitbating van het café en de gevoerde procedures naar aanleiding van het incident in het café in 2007.

Wat betreft de convocaties van de politie die na haar vertrek uit Kirgizië zouden zijn toegekomen en die volgens haar verklaringen op het Commissariaat-generaal door haar dochter zouden worden opgestuurd naar België (zie het verhoorverslag p. 4), stelt de Raad vast dat zij ter zitting wel één stuk bijbracht dat volgens haar verklaringen een convocatie uitmaakt. De Raad stelt vast dat dit stuk niet gesteld is in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling zodat dit stuk niet in overweging wordt genomen in toepassing van artikel 8 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift nog laat gelden dat haar door de haast om haar land van herkomst te ontvluchten, moeilijk kwalijk kan worden genomen dat zij niet nog meer documenten voorlegde die haar verhaal kunnen bevestigen, wijst de Raad er opnieuw op dat verzoekster tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal zelf verklaarde dat haar meerderjarige dochter documenten zou kunnen bekomen.

Indien redelijkerwijze van de kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat er bewijzen kunnen worden voorgelegd – zoals *in casu* –, kan op basis van zijn medewerkingsplicht worden verwacht dat deze ernstige inspanningen levert om deze bewijzen voor te leggen. Indien hij geen bewijzen neerlegt, dient de kandidaat-vluchteling een redelijke verklaring te verschaffen voor het ontbreken ervan; hij moet minstens aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen.

De neerlegging van een stuk, overigens niet vergezeld van een vertaling, getuigt niet van een ernstige poging vanwege verzoekster om bewijzen voor haar problemen sinds 2007 voor te leggen.

Verzoekster biedt immers geen verklaring waarom zij geen enkel politionele of gerechtelijk document in verband met de zaak rond het café kon neerleggen, noch waarom zij de andere convocatie die haar zus bij verzoekster thuis had aangetroffen (zie het verhoorverslag p. 4) kon neerleggen. Een dergelijke houding getuigt duidelijk van een gebrek aan medewerking met de Belgische asielinstanties wat zich verzet tegen haar bewering dat zij ten overstaan van Kirgizië een vrees voor vervolging koestert.

Ten slotte, wat betreft haar bewering dat zij in Kirgizië het slachtoffer was van racisme en discriminatie omwille van haar gemengd Chinees-Kirgizische origine, moet worden opgemerkt dat uit de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat de

gebeurtenissen in het kader van de politieke omwenteling in april 2010 en het interetnisch geweld clash tussen Kirgiezen en Oezbeken in Osj en Djalalabad in juni 2010, weliswaar een gevoel van angst hebben gecreëerd bij de andere minderheden.

Dit heeft tot op heden, hoewel op individueel niveau etnisch geïnspireerde daden van vervolging kunnen voorkomen, niet geleid tot systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van etnische Chinezen.

Daarom kunnen de loutere (deels) Chinese origine en haar herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk. Wat betreft de concrete problemen die verzoekster in dit verband aanhaalt, namelijk het feit dat zij omwille van haar etnische origine geen geschikt werk kon krijgen op het niveau van haar diploma (zie het verhoorverslag, p. 7), is de Raad van oordeel dat deze situatie onvoldoende zwaarwichtig is om te kunnen worden beschouwd als vervolging.

In zoverre verzoekster verwijst naar mensenrechtenrapporten -dewelke zij niet nader benoemt, noch bij haar verzoekschrift voegt- waaruit zou blijken dat er zich nog verschillende incidenten in haar land van herkomst voordoen en dat er discriminatie van minderheden is, om aan te tonen dat zij de vluchtelingenstatus verdient, wijst de Raad er op dat de verwijzing naar algemene rapporten over de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Waar verzoekster stelt dat zij een gegronde vrees heeft voor haar persoonlijke fysieke en morele integriteit in haar land van herkomst, wijst de Raad erop dat een ongeloofwaardig relaas ook niet als basis kan dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepaling.

In zoverre verzoekster in het kader van de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus verwijst naar mensenrechtenrapporten -dewelke zij niet nader benoemt, noch bij haar verzoekschrift voegt- waaruit zou blijken dat er zich nog verschillende incidenten in haar land van herkomst voordoen en dat er discriminatie van minderheden is, stelt de Raad vast dat zij hiermee geen concrete elementen aanvoert op basis waarvan aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september 2013 tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE, _____ wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER, _____ toegevoegd griffier.

De griffier, _____ De voorzitter,

R. VAN DAMME K. ROSIER

_____M. BONTE